

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **J. H.**, zast. JUDr. MUDr. Josefem Rauchem, advokátem, se sídlem Okružní 147, Meziboří, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 1292/25, Praha 5 - Smíchov, o kasační stížnosti JUDr. MUDr. Josefa Raucha, advokáta, proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 8. 2010, č. j. 42 Cad 121/2006 - 112,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem rozsudkem ze dne 23. 8. 2010, č. j. 42 Cad 121/2006 - 112, zrušil rozhodnutí žalované ze dne 3. 4. 2006, č. X, a věc vrátil žalované k dalšímu řízení. Soud současně uložil žalované povinnost uhradit žalobci náklady řízení ve výši 1827 Kč. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaná upravila od 1. 7. 2003 žalobci starobní důchod podle § 56 odst. 1 písm. b) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, tak, že starobní důchod činí 4136 Kč měsíčně s tím, že od ledna 2004 náleží žalobci starobní důchod ve výši 4207 Kč měsíčně, od ledna 2005 náleží žalobci starobní důchod ve výši 4454 Kč měsíčně a od ledna 2006 náleží žalobci starobní důchod ve výši 4647 Kč měsíčně.

Proti výroku tohoto rozsudku o náhradě nákladů řízení podal JUDr. MUDr. Josef Rauch, advokát (dále jen „stěžovatel“), odvolání k Vrchnímu soudu v Praze. Uvedl, že podává odvolání jen co do výše nákladů právního zastoupení přiznaných stěžovateli s tím, že odůvodnění odvolání bude vyhotoveno a doručeno ve lhůtě deseti dnů.

V odůvodnění odvolání uvedl, že mu za úkony, které učinil v řízení vedeném u Krajského soudu v Ústí nad Labem, měla být v souladu s vyhláškou Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, přiznána částka 3566 Kč, namísto 1827 Kč, které mu napadeným rozsudkem přiznal krajský soud. Dále požadoval

náklady odvolacího řízení ve výši 550 Kč. Navrhl, aby Vrchní soud v Praze zrušil rozsudek krajského soudu, případně sám rozhodl tak, že žalovaná je povinna uhradit stěžovateli náhradu nákladů řízení ve výši 3566 Kč spolu s náklady odvolacího řízení ve výši 550 Kč, celkem tedy částku ve výši 4116 Kč.

Dne 18. 11. 2010 předložil Krajský soud v Ústí nad Labem spis Nejvyššímu správnímu soudu s tím, že kasační stížnost je nepřipustná.

Nejvyšší správní soud předesílá, že podle § 3 odst. 1 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), ve správním soudnictví jednají a rozhodují krajské soudy a Nejvyšší správní soud. O podání stěžovatele směřujícímu proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem proto nemůže rozhodnout Vrchní soud v Praze, jemuž stěžovatel toto podání adresoval. Vzhledem k tomu, že se zjevně nejedná o návrh na obnovu řízení, považoval Krajský soud v Ústí nad Labem „odvolání“ stěžovatele za kasační stížnost, o které je oprávněn rozhodovat Nejvyšší správní soud.

Podle § 102 s. ř. s. kasační stížnost je opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kasační stížnost je přípustná proti každému takovému rozhodnutí, není-li dále stanoveno jinak.

Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost stěžovatele a dospěl k závěru, že je nepřipustná.

Podle § 104 odst. 2 s. ř. s. kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu, je nepřipustná.

Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64, publikováno pod č. 2116/2010 Sb. NSS, dospěl k závěru, že „ustanovení § 104 odst. 2 soudního řádu správního, se vztahuje pouze na kasační stížnost podanou výlučně proti výroku o nákladech řízení.“ V usnesení ze dne 22. 4. 2004, č. j. 2 Azs 76/2003 – 41, jež bylo publikováno pod č. 644/2005 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud uvedl, že „rozhodnutím o nákladech řízení je nutno rozumět nejen rozhodnutí o náhradě nákladů řízení, ale i rozhodnutí o placení nákladů řízení. Rozhodnutím o nákladech řízení ve smyslu ustanovení § 104 odst. 2 s. ř. s. je tedy i rozhodnutí o povinnosti zaplatit ustanovenému zástupci jeho hotové výdaje a odměnu za zastupování účastníka řízení (§ 35 odst. 7 s. ř. s.). Kasační stížnost proti takovému rozhodnutí Nejvyšší správní soud odmítne [§ 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.].“

Stěžovatelem napadený výrok rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem je mimo veškerou pochybnost výrokem o nákladech řízení. Stěžovatel proti výroku o zrušení rozhodnutí žalované a vrácení věci žalované nijak nebrojil, proto dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že podaná kasační stížnost směřuje jen proti výroku o nákladech řízení, tedy je nepřipustná.

Podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný.*

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost stěžovatele ze dne 11. 9. 2010 podanou proti výroku o nákladech řízení rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 23. 8. 2010, č. j. 42 Cad 121/2006 - 112, podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona odmítl jako nepřípustnou ve smyslu § 104 odst. 2 s. ř. s.

Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud poznamenává, že stěžovatel při jednání u Krajského soudu v Ústí nad Labem dne 23. 8. 2010 uvedl, že náhradu nákladů řízení vyčíslí do tří dnů ode dne konání jednání. To však neučinil, a proto krajský soud určil náhradu nákladů řízení podle skutečností zjištěných ze soudního spisu.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. prosince 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu